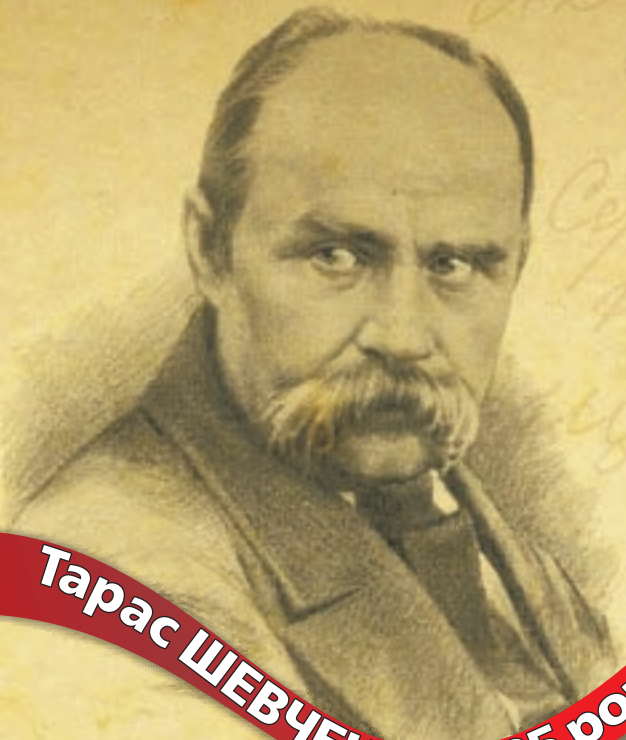

КРИНИЦЯ

Інформаційний бюлетень
№ 17, липень 2009 р.

До ювілеїв видатних діячів української культури

Тарас ШЕВЧЕНКО, 195 років

Панас САКСАГАНСЬКИЙ, 150 років

Микола ГОГОЛЬ, 200 років

Святкуємо Шевченкову річницю

2009 рік знаменний для всіх українців — виповнилося 195 років від дня народження генія українського народу Тараса Григоровича Шевченка. У великих містах і маленьких селах пройшло безліч заходів, присвячених цій знаменній даті в історії нашої країни. Український культурно-інформаційний центр також підготував і провів цикл заходів до Шевченкової річниці.

Святкування почалося 3 березня відкриттям виставки учасників міського конкурсу дитячого малюнка «Мальовнича Україна». Такий конкурс відбувається вже протягом 13 років. Цього року у Виставковій залі УКІЦ було представлено понад 100 робіт учнів загальноосвітніх шкіл, вихованців студій образотворчого мистецтва «Лелека», «Сонечко» та Палацу дитячої та юнацької творчості. Дитячі малюнки зворушили чисельних відвідувачів виставки яскравістю фарб, вибором цікавих сюжетів, високим рівнем виконання. 18 учасників конкурсу посіли призові місця у різних вікових категоріях. Перші місця посіли Білецька Тамара (5 кл. ЗОШ 43), Вішнякова Марія (6 кл. ЗОШ 61), Івтухова Ксенія (9 кл. ЗОШ 23 студія «Лелека»).

14-й рік поспіль в УКІЦ проходить міський конкурс на краще виконання поетичних творів Т.Г.Шевченка. Цього року у майстерності читців змагалися учні 8-9 класів шкіл міста.

Конкурс був підготовлений спільно з Управлінням освіти і науки СМДА та кабінетом української мови інституту післядипломної освіти вчителів. 50 конкурсанти порадували гостей прекрасним виконанням віршів Шевченка. Журі відмітило, що з кожним роком зростає рівень володіння українською мовою севастопольськими школярами, значно розширився список поезій, які учні обирають для конкурсу. Почесне перше місце у цьому конкурсі виборола Воронцова Наталія, учениця 8 класу ЗОШ 8.

Цікавим та пізнавальним для школярів, вчителів та уболівальників став брейн-ринг «Тарас Шевченко — людина, художник, поет», в якому взяли участь школярі 8-11 класів севастопольських шкіл. Учасники інтелектуальної гри показали глибокі знання біографії, художньої та поетичної спадщини Кобзаря.

УКІЦ висловлює щире подяку Вітвицькому Д.А., заступнику севастопольської міської організації Всеукраїнського об'єднання «Батьківщина» та Шварцману А.А., голові Гагаринського районного відділення Народнореспубліканської партії за те, що вони надали призи для нагородження переможців цих конкурсів та брейн-рингу.

*«Скинъте з Шевченка шапку.
Та отого дурного кожуха.*

*Відкрийте в нім академіка.
Ще й одчайдуха-зуха.*

Ще каторжника роботи.

*Ще нагадайте усім:
Йому було перед смертю*

всього лише сорок сім».

Ці рядки з поеми Івана Драча є епіграфом до літературно-музичної вітальні «У кожного своя доля і свій шлях широкий», гостями якої стали студенти Севастопольського морського коледжу, військовослужбовці строкової служби, школярі, мешканці міста. Самодіяльні актори (студенти, школярі, співробітники УКІЦ) розповіли глядачам про маловідомі сторінки з біографії Тараса Григоровича, про трагічне кохання великого поета. На вечорі прозвучали кращі твори Кобзаря про кохання, чарівні українські пісні.

На міському мітингу біля пам'ятника Кобзарю виступив провідний колектив УКІЦ народний фольклорний ансамбль «Чарівниці». Для учасників мітингу прозвучали пісні на слова Т.Шевченка та українські народні пісні. Присутні відмітили мелодійність звучання та високий рівень виконання. У ці дні творчі колективи УКІЦ провели два тематичних концерти на сценічних майданчиках міста, а працівники бібліотеки підготували виставку рідкісних видань творів Шевченка та книжок про великого поета.

На все життя залишиться згадка у юних севастопольців про урочисте вручення паспортів громадянина України, яке відбулося у день народження поета. Таким чином, до ювілею Т.Г.Шевченка працівниками УКІЦ проведено 11 заходів, але знайомство севастопольців з життям та творчістю Великого Кобзаря на цьому не завершується, бо поет «вічний як народ».

Галина СОПІНА,
завідувач культурно-просвітницьким відділом

Сорочинський ярмарок... у Севастополі

У неділю відвідувачі Українського культурно-інформаційного центру в Севастополі занурювались в карнавальну-фестивальну атмосферу ярмарку вже у вестибюлі і на сходах, де під баян «розминались» кілька народних хорів. З гуготіння і гармидеру почалась і сама композиція за мотивами «Сорочинського ярмарку» та «Вечорів на хуторі поблизу Диканьки». Сам автор твору Микола Гоголь (художній керівник УКІЦ, заслужений артист України Віктор Савченко) спостерігав за цим театральнo-співочo-танцювальним видовищем і коментував його з другого поверху фойє.

Провідний методист культурно-просвітницького відділу УКІЦ Людмила Черпіта задумала це свято півроку тому, але всього за два тижні написала його сценарій. Вона каже, що всі ці персонажі, з любов'ю описані Гоголем, здається, живуть сьогодні і поряд із нами. Цікавою була робота по підборі виконавців ролей, а складнощі, які виникали в процесі постановки, були подолані за рахунок набуті злагоженості колективу УКІЦу.

Режисер культурного закладу Лариса Еньякова говорить, що репетицій для шліфування образів персонажів і самого дійства було багато – більше десяти. А радісні обличчя глядачів свідчили, що багато що із задуманого вдалось до них донести.

Діалоги, інсценівки і танці, народні та сучасні пісні виглядали досить органічно і створювали дуже позитивні емоції. Пожвавлення у залі викликала і роздача пиріжків та вареників Солохою (методист УКІЦ Наталя Рачок), чому особливо раді були солдати строкової служби.

Успішно виконав завдання бути ведучим і дяком студент Севастопольського Національного технічного університету і переможець конкурсу читців поезій Шевченка Володимир Зубарєв.

За задумом сценариста Сорочинський ярмарок відвідав персонаж «Ревізора» – Хлестаков (Євгеній Сазонов, школа №11) та Ноздрів і Чичиков (Денис Яворський та Олексій Марчук з школи №37) з «Мертвих душ».

Як і годиться, була вродлива дівчина Оксана (методист УКІЦ Катерина Коваленко) та Вакула (соліст УКІЦ Дмитро Лисенков).

На барвистому українському святі співали заслужена артистка АРК Тетяна Матар та солістка УКІЦ Люд-

мила Казмірчук, народний ансамбль «Червона калина» під керівництвом заслуженого працівника культури АР Крим Віктора Ковальчука, хор ветеранів війни та праці «Лийся, пісня!», народний фольклорний ансамбль «Чарівниці» (кер. Алла Тер-Акопян), «Граї гармонь».

Захоплення глядачів викликали і художні номери зразкового хореографічного ансамблю танцю «Атлантика» (керівники Галина та Сергій Кравченки).

Вшанування великого письменника в Українському культурно-інформаційному центрі в Севастополі було вдалим і принесло найпозитивніші емоції всім присутнім.

Микола ВЛАДЗІМІРСЬКИЙ
світлина автора

Саме ці шекспірівські слова часто повторював один з корифеїв українського театру П.Саксаганський, 150-річний ювілей якого відзначила в травні 2009 року культурна громадськість України.

Він був молодшим сином у великій родині Тобілевичів, яка дала українському театру чотирьох видатних акторів: Івана Тобілевича (драматург Карпенко-Карий), Марію Садовську — Барілотті, Миколу Садовського і його, Панаса Саксаганського.

«Женьшеневий куц Тобілевичів», — так образно назвав цю театральну родину письменник О.Гончар.

«Вибираючи собі сценічні псевдоніми, брати начебто присвячували батькам свої таланти: Микола взяв дівоче прізвище матері — Садовський, Панас утворив прізвище з назви села, де народилася нянька, — Саксаганський.

Іван же першу частину псевдоніма взяв з батькового імені, а другу від персонажа Гната Карого із шевченківської п'єси «Назар Стодоля», так пише в своїй книзі «Дарунки долі — муза і любов» дослідниця Неллі Топська («К.П.»Прспект Пресс, Донецьк, 2008 р.)

Різними шляхами йшли брати до театру. Панас Тобілевич перш, ніж остаточно обрати свій життєвий шлях, навчався в Єлісаветградській вищій реальній школі. 1878 року вступив до 58 запасного батальйону, був направлений до Одеської юнкерської школи, а після трьох років навчання до 58 Празького піхотного полку, розташованого в Миколаєві. Три роки служби в полку, що брав участь в обороні Севастополя 1854-1855 р.р., здобув славу в останній битві за Малахів курган 27 серпня 1855 року, не переконали Панаса Тобілевича обрати військову кар'єру. Вирішальним був приклад старшого брата, який значно раніше «захворів на театр».

Відомо, що першу українську професійну театральну трупу було організовано в Єлісаветграді (сьогодні — Кіровоград) М.Кропивницьким у жовтні 1882 року.

Марко Лукич зміг зібрати у цій трупі видатних акторів: М.Заньковецьку, М.Садовського, М.Садовську-Барілотті, І.Карпенка-Карого. В 1885 році до трупи прийшов і Панас Саксаганський.

9 серпня 1894 року газета «Кримський вестник», що виходила в Севастополі, в огляді історії малоросійського театру писала: «Стоило тільки на стінах лобого сонного города появилися афишам, анонсіруючим малорусские спектакли, как публика валом валела смотреть их...Большую роль в популяризации малорусского театра играл бесподобный ансамбль первого товарищества Кропивницького... Но это продолжалось недолго. Труппа корифеев распалась... Все переругались между собой и в заключении каждый пошел своей дорогой».

Талант є труд,

П.К. Саксаганський у ролях: Кабиці («Чорноморці М. Старицького»), зліва, і Пенньонжки («Мартин Боруля» І. Карпенка-Карого).

На жаль Панасу Саксаганському довелося входити в трупи, йти з них, переходити з одної в другу, створювати свої.

На тлі суспільно-політичного життя імперської Росії з її чисельними забобонами і табу ускладнювався розвиток театрального мистецтва, але так і не зміг стати суттєвою перешкодою у розвитку видатних українських акторів.

Яким актором був Саксаганський? Високий, статний, надзвичайно міцного складу — він справляв на всіх чарівне враження.

Панас Тобілевич володів надзвичайним даром перетворення. Він так талановито змінювався, що важко було впізнати не тільки його обличчя, а й голос. Свої ролі Саксаганський вчив перед дзеркалом: вимовляючи певні фрази одночасно шукав відповідного виразу обличчя. Він мав феноменальну пам'ять. Знав не тільки свою роль, але й текст всієї п'єси, ролі всіх учасників, неодноразово підказував репліки акторам, або поправляв, якщо актор відходив від тексту.

Саксаганський був видатним комедійним актором, але також талановито грав трагічні ролі. Більше ста ролей — такий його творчий доробок. Вражає їх різноманітність: Возний у «Наталці Полтавці» І.Котляревського і Франу Моор у «Розбійниках» Ф.Шилера, Карась у «Запорожець за Дунаєм» С.Гулака-Артемовського і Назар у Шевченковому «Назар Стодоля». Його акторське мистецтво вирізнялося глибиною, силою темпераменту, блискучою технікою.

Дослідник театального мистецтва України Наталія Чечель у своїй книзі «Українське театральне відродження» пише про Саксаганського: «Він вражав надзвичайно красивою й переконливою дієвістю пластичних, віртуозно розроблених рухів, ракурсів і жестів. Вони вражали своєю природністю відчуттям епохи, стилю, костюма. Особливо виразна була кисть руки...Постійно самоудосконалюючись Саксаганський створив власну систему роботи над роллю, над виставою, ввів до практичного обігу термін — «логіка типу».

Звідси був лише крок до режисерської роботи.

З 1890 року Панас Саксаганський починає режисерську діяльність і створює свою трупу. Він вперше в історії українського театру запровадив партитуру спектакля: докладно розписував всі ролі і мізансцени, обґрунтував принципи режисерського єдиновладдя, розробив правила етичних професійних взаємин між акторами і режисером.

Вступаючи до його трупи, актори підписували «контракт» — дисциплінарний кодекс, який мав 27 параграфів.

Панас Саксаганський був людиною надзвичайної громадської мужності. Навесні 1897 року у Москві було скликано Перший Всеросійський з'їзд театральних діячів. На нього запросили українців. Організатори просили підготувати доповіді і висловити свої думки і пропозиції. Всі брати Тобілевичі брали участь у підготовці доповіді, з якою

ПОМНОЖЕНИЙ НА ТРУД

Трупа П. К. Саксаганського та І. К. Карпенка-Карого

доручили виступити Панасу.

Коли він взяв слово, всі замовкли. Говорив про цензурні утиски, про свавілья податкових агентів, про необхідність підвищення інтелектуального рівня акторів і відповідно вистав, про забезпечення старості акторів (хоча сам не мав і сорока) і про створення відповідного фонду. Ось лише окремі фрагменти з його доповіді: *«Переводить с иностранных языков для малорусской сцены - воспрещается; писать из исторического прошлого, как богатого темами и интересного для зрителя - воспрещается. Слова «запорожец», «козак», «ридный край» — жупел для цензуры... Поэтому все малороссийские пьесы имеют темой однообразное кохання, совершенно не интересное для народа, и украшается танцами и песнями. Слушатель устал смотреть это плясовое искусство...Кругом голод, бедность, тьма, а они пляшут и поют. Да ведь это ложь!»*

Говорив про серйозне, але водночас розповідав майже анекдотичні випадки повсякденної роботи малоросійських труп. Присутні аплодували Саксаганському. 1918 року на хвилі проголошеної четвертим універсалом УНР незалежності України, разом з Лесем Курбасом, Панас Саксаганський створює в Києві перший постійний державний український народний театр, очолює його до 1922 року, потім працює в інших театрах.

В різні часи його таланту плескали

Київ і Одеса, Херсон і Полтава, Миколаїв і Чернігів, Ростов-на-Дону, Вороніж, Курськ, Смоленськ, Петербург, Москва, Вільнюс, Варшава, Мінськ і багато інших великих і маленьких міст.

Цю людину севастопольці зустрічали оплесками. 1899 рік, кінець серпня, Севастополь знемагає від спеки і нудьги. В розділі міської газети «Между прочим» з'являються наступні рядки:

«Стоит страшная жара. Гастролей нет. Скука. Только на площади Корнилова работает зверинец и цирк В.Андерлика, да по вечерам выступает городской симфонический оркестр под управлением А.Горелова.»

А через кілька днів, як ковток свіжого повітря в розділі «Театр и музыка» «Крымский вестник» публікує анонс про гастролі у Севастополі театральної трупи під керівництвом Саксаганського і Садовського. Гастроли розпочалися 5 вересня, тривали 27 днів.

«5 сентября, в воскресенье, в нашем театре открылись спектакли Товарищества малорусских артистов под управлением г.г. Саксаганского и Садовского. Гастроли открылись комедией «Мартин Боруля», ну а труппа ... Труппа хорошо знакома севастопольцам по предыдущим гастролям» — писала газета «Крымский вестник» 8 вересня 1899 року.

Під час гастролей у Севастополі було показано 27 спектаклів, інколи по два за вечір, п'єси самих відомих українських

авторів: «Бондарівна», «Понад Дніпром», «Вечорниці», «Наймичка», «Батькова казка», «Безталанна» І. Карпенка-Карого; «Богдан Хмельницький», «Ніч на Івана Купала», «Чорноморці» М.Старицького; «Запорожець за Дунаєм» С.Гулака-Артемовського; «По ревізії», «Бурлака» М.Кропивницького та інші.

П.Саксаганський разом із братом М.Садовським ретельно підбирав трупи згідно з тими вимогами які ставив і до себе.

Вже 18 вересня міська газета «Крымский вестник» писала: *«В четверг, 16 сентября, в театре шла комедия Квитки-Основьяненко «Шельменко-денщик» и оперетта Гулака —Артемовского «Запорожец за Дунаем». Мы уже имели случай отметить достоинства хора малорусского товарищества, как мужского, так и женского.Теперь укажем, что исполнение национальных танцев заслуживает также похвалы.»*

Но особенно хорошее впечатление оставило у нас исполнение «Запорожец за Дунаем», с таким успехом редко проходят даже «настоящие» оперетки.

Прекрасный хор, свежие голоса, превосходная по своей простоте и правдивости игра г.Саксаганского и танцы, исполненные со свойственной малороссам живостью и страстью — все это вместе могло удовлетворить даже самое требовательное художественное чувство.»

28 вересня у бенефісі артиста і режисера П.Саксаганського була представлена драма Карпенка-Карого «Батькова казка», а також комедія М.Старицького і П.Мирного «Крути та не перекручай».

Наступного дня «Крымский вестник» писав: «Спектакли прошли с редким успехом, которому главным образом обязаны игре г.Саксаганского, бывшего, что называется, в ударе. Несмотря на холодную погоду, спектакль привлек много публики, артистов долго и шумно вызывали. Завтра, в четверг, прощальный спектакль в бенефіс даровитого артиста и режиссера М.Садовского, который выступит в драме «Бондарівна».

Театральний Севастополь оцінив творчість великих акторів, проводив їх із жалем.

Підрахувати скільки разів П.Саксаганський приїздив до Севастополя поки не вдалося, але кожне його відвідування сприяло вихованню поваги до українського театрального мистецтва.

Тетяна ТИМОФЄЄВА,
заступник директора УКІЦ
з культурно-масової роботи

На допомогу вчителям української літератури**Сценарій години української книги, присвяченої 85-річчю від дня народження української письменниці Ганни Черинь.**

(Перед початком лунає лірична музика)

Звучить урочиста музика. Виходять ведучі.

1 вед. Добрий день шановні гості!

2 вед. Добрий день, шанувальники поетичного слова!

1 вед. Сьогодні ми запросили вас на годину української книги «Музика слова», присвячену 85-річчю від дня народження української письменниці, поетеси, публіциста, яка живе у США — Ганни Черинь.

(Висвітлюється на екрані фото поетеси).

2 вед.:

Збери і підсиль думки свої несмілі!

А потім рвись до спротиву, до дій.

Думки ростуть, міцнішають у ділі-

У боротьбі гартуйся і радій!

Поете! У твоїм інтимнім стилі

Будуй життя з відважних юних мрій...

Ганна Черинь.

1 вед. З початку 90х років не лише українські літературознавці а і ширше коло читачів знайомляться з діаспорною літературою, укр. письменники не раз приїжджали в Україну, дехто з них став членом Національної Спілки письменників України, були видані вибрані чи окремі твори українських літераторів ХХ століття з усього світу. Це — явище відрадне. На черзі дня — поглиблене вивчення доробку митців зарубіжжя.

2 вед. Наша розповідь про Ганну Черинь.

А як же почалося знайомство з цією жінкою?

Одного разу, голова севастопольської міської організації «Союз українок» пані Богдана Процак передала до бібліотеки Центру книги, які надійшли з Америки. Серед них були книги Ганни Черинь. Звичайно, ми з радістю прийняли їх до свого книжкового фонду. І з того часу почалося листування з поетесою. Вона неодноразово надсилала книги до нашої бібліотеки. Серед них є дуже рідкісні, унікальні видання української класики, а книги, які ви бачите на книжковій виставці — дарунки від поетеси.

1 вед. Дозвольте сьогодні зачитати одного з листів письменниці до працівників УКЦ. (Зачитує лист)

1 вед. Якщо спробувати кількома словами визначити особливості її творчості, то це буде — виняткова працездатність, невтомні пошуки нових форм самовираження і багатогранність творчих зацікавлень.

2 вед. Доля митця і його творчість практично нерозривні, пережите, переболіле і звідане на земних дорогах переплавляється в горнілі серця і душі у поетичне слово, яке сповнене любові до своєї землі.

(пісня «Україночка»)

1 вед. Тернистою видалася життєва дорога поетеси — Ганни Черинь, справжнє, дівоче прізвище — Грибінська. Великою мірою їй пощастило, адже майже дивом вдалося уникнути в 40-ві роки арешту і Соловків, а згодом, уже на чужій землі — репатріації. У цьому плані доля виявилася прихильною до неї. Але судилося їй звідати немалі утрати і черствий хліб чужини.

(Фонограма)

2 вед. Народилася поетеса 29 квітня 1924р. на Київщині у родині регента і дяковчителя. Ганна була дочкою одиночкою. Батьки рано прилучили її до праці.

1 вед. Немаловажне значення для формування духовного світу дитини мало і те, що батько, наділений від природи винятково мелодійним тембром голосу, часто співав їй ліричні та патріотичні вірші, зокрема «Ой у лузі»...

(чується укр. пісня «Зоре моя вечірняя...»)

1 вед. В обдарованій від природи дівчинки рано прокинувся хист до поезії. Вона змережувала власними творами цілі зошити. Вчителі всіляко плекали цей талант і навіть відзначали та заохочували юну поетесу преміями.

2 вед. Згодом Ганна Черинь вчилася на філологічному факультеті Київського університету. Але друга світова війна перервала навчання, зламала долю. І наприкінці війни вона опинилася в центрі зруйнованої Європи.

1 вед. Перша збірка Ганни Черинь появилася друком лише 1949 року однак ще до цього відомий письменник Улас Самчук називав її «знаною поетесою» і неабиякою шаную вона користувалася серед членів мистецького українського руху (МУР).

«Музика»

Саме з цією організацією пов'язано її входження у велику літературу.

2 вед. Цей період в житті Ганни Черинь був одним із найскладніших: гостро постало питання — як вижити, прогледувати себе і донечку. Її вона гарячково хапалася за друковане слово. Її поезії з'являються у «Літературному зашиті», альманахах та ін. виданнях.

Сонет

Сплету сама собі вінок,

Слова збираючи, як квіти.

Обзолось серце, як дзвінок,

Бо хоме застиють і любити.

Не можна жити й не сивіти.

Сивіють люди від думок,

Сивіє в паморозь струмок,

І снігом засивіють віти.

Та сходять зерна щовесни

У мозку стомлених борознах.

В очах відроджується розмах.

Минає час метаморфозно,

А що за тим настане?Бозна!

Як хочеш жити — не засни.

1 вед. У червні 1949 Ганна Черинь виїхала з Німеччини до США (американський Конгрес ухвалив візд до США 200 тисяч переміщених осіб).

2 вед. Опинившись у США вона влаштувалася санітаркою в дитячій лікарні, а потім працювала в університетській книгарні і шукала курсів англійської мови. Ганна Черинь згадувала: «до мене поставились із симпатією, дали стипендію й прийняли в університет, де я завершила свою, розпочату в Україні освіту, і здобула у 1953 р. перший диплом магістра з лінгвістики.

1 вед. Пізніше знов пішла вчитися і здобула ще одне звання — бакалавра з бібліотекарства — вже з 1964 р. по 1988 рік працювала в своїй альма-матер. Потім пішла на пенсію, з того часу живе у Флориді.

2 вед. Багатогранний талант Ганни Черинь найбільш повно і яскраво проявився у поезії. Поетичні початки поетеси були повні мрій, наснаги, навіть наївної впертості та молодечої любові й святої віри в свого обранця. Підтвердженням цього є вірш «Похід», написаний у складні повоєнні роки і який, на жаль, не потрапив до жодної збірки поетеси.

СЛОВА»

Вірш «Похід»

Ще дорога вперед моя,
Пів життя лиш усього пройдено.
Ніч сьогодні така роззойдана ...
Знаєш? Очі твої – маяк.
Блискавиця чи погляд – чи смерч?
Хвилі, серце і ніч розхристані.
Я не хочу до тихої пристані
І не хочу шукати смерть.
Пів життя лиш усього пройдено,
І журитись не можна ніяк:
Ніч сьогодні така роззойдана –
І горять твої очі – маяк.

1 вед. Віддавши певну данину інтимній ліриці, поетеса звертається до теми Батьківщини. Мотиви творчості поетеси тісно пов'язані з долею рідного народу, далекої країни, яку вона плекає в душі на яку моляться, яку захищає як святиню.

Вірш «Відродження»

Яка краса відродження країни
(О.Олесь)

Країно золота й блакиті,
Сповита в трелях солов'я!
Найкраща ти у цілм світі,
Тому що рідна і своя.
Що ж, чорнобривці і жоржини
Цвітуть в країні не одній.
Та запах тих, що з України,
Зовсім відмінний: рідний, свій.
Ми впізнаємо серцем і розумом,
Що квіти ці – рідного краю послі:
Любосно плекані, рясно росли
На чародійнім чорноземі.
Одна вона, омріяна Вітчизна.
Стрічає нас, усього світу журавлів.
Це не замінна наша материзна
З єдиним клинним ароматом нив.

2 вед. Живучи далеко від рідної землі Ганна Черінь зуміла зберегти найвищу цінність – любов до рідного слова, до чудової української пісні, що чарує світ. То ж хай сьогодні на нашому заході пролунає одна з улюблених пісень поетеси.

(звучить укр.пісня «Червона рута»)

1 вед. Справжній поет – майже завжди мистик, з цього приводу заслуговує уваги поема «Добро і зло». На першому плані поеми – філософські роздуми про природу добра і зла.

Вірш «Квіти добра і зла»

Де б не були ми, куди би не пішли,
Щоб захватись від куль і стріли,
Нас зустрічають скрізь і завжди
Квіти добра, квіти біди.
Хочете папороть – квітку вхопити?
Можна за неї й життя загубити:
Може своє, може твоє,
Зло чи добро ця квітка дає?
Мабуть із злом нерозлучне добро!
Вабить нас вічно жар-птиця перо...
Зла скуштувати, добро не смачне,
Кину тебе – і забудеш мене...
Голубе з білими крилами,
Очі у тебе чорні,
Бо за словами милими
Криються мислі потворні.
Може п'яниця нам зла не бажає.

Вин'є, повія його привітає
Із співчуттям, наче рідна сестра.
Може це квіти зла? Чи добра?
Скажете пробі, це бруд і розпушта...
Хто ж, як не ви, спричинили той бруд?
Гляньте на себе, у люстро
І над собою вчиніть самосуд.
Та, що дає нам меду,
Вжалити може бджола.
Пісні моєї кредо
Квіти добра і зла
В'єднані в наші гени
Травмою раю й геєни.

1991 р.

2 вед. Етапною для поетеси стала збірка «Зелень моря», яку склали вірші, написані з 1975р. по 1980 роки. За тематикою ще книжка надзвичайно різноманітна. У більшості поезій природа виступає як частка людської душі, її неможливо уявити поза людськими радощами і стражданнями.

До вашої уваги вірш «Пам'ять» із збірки «Зелень моря».

Пам'ять

Я тебе так добре пам'ятаю!
Пам'ятаю очі і уста...
Тільки серце, спалене з відчаю,
В нім нічого вже не пророста.
Пам'ятаю очі, що титали:
«Що для тебе я? Що ти мені?»
Згадую тебе як кару Божу,
Як п'який весняний буревій...
Тільки імени твого не можу
Відшукати в пам'яті мой.

1978 р.

(Лунає сучасна українська пісня «Дівчина – весна»)

1 вед. Доктор Дмитро Шторгин про роман Ганни Черінь «Слова» сказав, що це «річ, перед якою треба з поклоном скинути шапку» Роман охоплює велике полотно подій – починаючи від передвоєнних літ, веде читача через Другу Світову війну й переносить, разом з головними героями до Воркути в советські концтабори. Твір написаний легко, емоційно й динамічно. Цей роман критики справедливо вважають головною книгою життя письменниці.

Послухайте уривок з роману «Слова...» (від слів «Є слова – співучі синиці... до слів «Найкраще із слів – ...»)

2 вед. Ганна Черінь не лише тонкий лірик, обдарований прозаїк, вона ще й винятково талановитий сатирик. Прийде час і її ім'я стане в Україні синонімом доброго настрою і веселого життєстверджувального сміху. Просимо наших артистів показати нам інсценівку гуморески Г.Черінь «Баба Палажка в Америці».

(Інсценівка)

1 вед. Помітним надбанням української літератури стали твори Ганни Черінь для наймолодшого читача. За жанрами ці твори різноманітні: оповідання, повісті, драми, вірші. Письменниця розуміє дитячу душу, вмє зацікавити, заінтригувати своїми творами, показати дитині ту світову стежку, що веде до любові, добра, без яких не буває щастя на землі. Окремі вірші сприймаються як заклик до оволодіння знаннями, в них розповідається про красу рідної мови та чому треба любити цю мову і свій народ.

(Вірш «Рідна мова». Скорочено)

Рідна мова.

Шануємо і бережемо мову
За влучність і дотепність мудрих слів,
За правду і за щирости основу,
За милозвучний, ніжнотонний спів.
Не лиш за те, що ніжно-кольорова,
Ласкава, ніби материнський спів,
А ще й тому, що наша рідна мова –
Це спадщина від предків і батьків.
А ще й тому, що любя Україна –
Для нас омріяний прекрасний рай
І просто через те, що Батьківщина –
Це наш єдиний в світі рідний край.
Об'єднує нас мова українська,
І з нею ми ускрізь – одна сім'я.
Ласкавість слів і кришталева дзвінкість –
Це України нашої ім'я.

1997 р.

(Пісня «Моя рідна мова- коліскова»)

1 вед. На початку березня ми написали листа до Ганни Черінь, де повідомляли, що будемо проводити захід з приводу її 85-річчя, звичайно ж запросили її приїхати. Але абсолютно не сподівались на її приїзд, чекали, що вона дасть нам відповідь та надішле можливо нові свої книги. І ось 9 квітня отримали відповідь від поетеси та три книги яких дотепер у нашій бібліотеці не було.

Дозвольте коротко зачитати його: (читає, показує книги) (зачитує з книги).

2 вед. Пропонуємо послухати вірш «Родина» із нової збірки поетеси.

Родина.

На світі найкращі – в любові родина,
Що серцем, чуттям і думками єдина.
В ній батько і мати, і доня, і син,
Бабуся й дідусь – первородні родин –
Уже і сивенькі, зачастую і слабенкі,
Але найдорожчі – бо рідні – ріденькі...
Як любо вернутись додому з роботи
До милої жінки, що вийде навпроти,
До втішних дітей, що на тата чекали,
Картинку йому цілий день малювали.
Родина тобою тишатись готова,
Невдачу твою розуміє з тіслова,
З тобою пожуритесь, може й заплаче –
Від того полегшає горе, одначе.
І все промине, всі незгоди з журбою,
Коли невідступно родина з тобою.
І є кому дати різдвяний дарунок
У відповідь – вдячності щирий цілунок...
Хоч би той дарунок не був і коштовний,
Він тим дорогий, що від серця, любовний...
Як любо в родині свою рідну мову
В колядці плекати на Свят – вечір знову –
О, мово джерельна, моя рідна мово!
В родиннім теплі розквітаєш чудово!
Найкраще на світі – в любові родина,
Що серцем, чуттям і думками єдина!

2 вед. Шановні гості! Звичайно, цікаво знайомитись з гарними, добрими, талановитими людьми, і напевно ще цікавіше, коли отримуєш задоволення від приємних хвилин зустрічі з прекрасною поезією.

Нам залишається привітати Ганну Черінь з днем народження, побажати їй зберегти якнайдовше любов до людей та до своєї праці.

Хай Бог благословляє її щастям і здоров'ям.
І насамкінець, для нас усіх, та для Ганни Черінь пролунає пісня «Зелене жито»

Н. СІРОТОВА,
провідний бібліотекар УКІЦ

Музика єднає серця

Севастопольський муніципальний камерний симфонічний оркестр під керівництвом заслуженого діяча мистецтв України В.Кіма

Дует «Капричіо» у складі Тетяни Кудрявцевої (скрипка) та Ірини Сапожнікової (фортепіано)

Наприкінці січня в Українському культурно-інформаційному центрі у Севастополі відбулася творча зустріч композиторів Криму з севастопольцями під назвою «Музика єднає серця», присвячена 90-річчю Соборності України та 18-й річниці автономії Криму.

У зустрічі брали участь: композитор - голова кримської організації Національної спілки композиторів України, севастопольський композитор Катерина Троценко, заслужений діяч мистецтв України; Андрій Матвеев (м.Київ), лауреат премії ім.Л.Ревуцького, засновник конкурсу професійних композиторів Криму «Пам'яті Алемдара Караманова»; заслужений діяч мистецтв України, лауреат премії ім.М.Лисенка Мерзіє Халітова; лауреат конкурсу професійних композиторів ім.А.Караманова Максим Устінов; Ірина Клімова, викладач СМШ№5; севастопольський муніципальний камерний симфонічний оркестр під керуванням заслуженого діяча мистецтв України, лауреата державної премії АРК Володимира Кіма; лауреат конкурсу «Чарівна скрипка», член національного музичної спілки України – дует «Капричіо» у складі Тетяни Кудрявцевої(скрипка) та Ірини Сапожнікової (фортепіано);Еміне Егізова (м.Симферополь)(фортепіано); заслужений працівник культури Росії Людмила Комарова (вокал); заслужена артистка АРК Вікторія Накорнеєва (вокал); хор німецького національно-культурного товариства Севастополя «Відергебурт».

Традиція залучення широкого кола слухачів до світу симфонічної музики давно довела свою життєздатність. Саме сьогодні підказало завідуючій відділом мистецтв УКІЦ Тамарі Глуценко та севастопольському композитору Катерині Троценко необхідність знайти шанувальників «серйозної» музики з творчістю цікавих сучасних композиторів. Кримська спілка композиторів існує ще з 1977 року і має інтернаціональний склад. До її складу входять 18 осіб – композитори та музикознавці. Севастопольський композитор К.Троценко очолює спілку з 1998 року. Творча співпраця УКІЦ та кримської організації Національної спілки композиторів України подарувала мешканцям міста Севастополя чудовий концерт, який розпочався виступом перлини севастопольського музичного світу – муніципального камерного симфонічного оркестру під керуванням В.Кіма (саме він є автором унікального проекту для школярів «Пізнай музику», який допомагає зробити дітям перший крок у розумінні справжніх зразків класичного музичного мистецтва). Блискуче було виконано оркестром «Адажіо» Ірини Клімової (м.Севастополь), «Скерцо-марш» Катерини Троценко (м.Севастополь) та симфонію «Жертвам Аджимушкая» Андрія Матвеева (м.Київ). З особливою теплотою слухачі приймали пісню «Білий вальс» севастопольських авторів (сл. Ф.Нікольнікова, муз. К.Троценко) у виконанні Людмили Комарової та танго

«Едельвейс» (композитор К.Троценко) у майстерному виконанні дуету «Капричіо»; фортепіанні та вокальні твори Мерзіє Халітової та Ельвіри Емір у виконанні Еміне Егізової (фортепіано); ноктюрн для фортепіано та романс «Есть в дикій рощі» на слова О.Блока Максима Устінова; зачарувала своїм сопрано Вікторія Накорнеєва, виконуючи пісню «Зоряні очі» севастопольських авторів (сл.Ф.Нікольнікова, муз. К.Троценко).

Асоціація національно-культурних товариств Севастополя була гідно представлена народним хором німецької пісні «Рідні наспіви» німецького національно-культурного товариства «Відергебурт» (керівник Є. Поперечна) який виконав а сапелла дві старовинні німецькі народні пісні.

У фіналі концерту глядачі аплодували стоячи всім учасникам творчої зустрічі. Організатори заходу досягли своєї мети – об'єднати людей різних національностей, музичних вподобань, різного віку навколо самого прекрасного надбання людства – музичного мистецтва. Відбулося справді свято єднання. І виконавці, і глядачі впевнені, що такі зустрічі повинні бути традиційними, бо сучасні композитори все ще чекають на свого виконавця та слухача, який матиме змогу оцінити глибину та розмаїття української музики ХХІ сторіччя.

Ірина ЯВОРСЬКА,

завідувач інформаційно-методичним відділом
Світлини Людмили Садовніченко

Український культурно-інформаційний центр на чолі з заслуженим працівником культури України Коротуним О.А. ось уже 13 років гостинно відкриває двері для севастопольців та гостей міста, організовує їх дозвілля, надаючи можливість шанувальникам народної творчості записатися в творчі колективи, реалізувати свої естетичні здібності.

Наближається вечір. Життя Українського центру наповнюється особливим ритмом.

В коридорах чути відлуння музики, яка доноситься із приміщень, в котрих займаються творчі колективи, а їх в УКІЦ — 20.

У цьому році одному із колективів Центру, народному ансамблю «Грай, гармонь», виповнюється 20 років. Він був створений в 1989 році. В ті роки була дуже популярна телевізійна передача Г.Заволокіна «Грай, гармонь!». Вона надихнула творчих людей на створення такого ансамблю й у нашому місті. Перший колектив був невеликий, до його складу ввійшли 5 гармоністів, а керував ним В. Ф. Воцина. Сьогодні колектив має не тільки гармоністів, а й вокальну групу, яка володіє шумовими інструментами. З 1997 року ансамблем керує Анатолій Дмитрович Чарикін. Музика супроводжує його протягом всього життя. На гармоні він грає з 4-х років. Після закінчення Кемеровського музичного училища, працював директором музичної школи, потім закінчив Одеську державну консерваторію за спеціальністю «баян». Він справжній професіонал за фахом та покликанням, педагог, вихователь, наставник. Свої знання, досвід передає підростаючому поколінню.

І не випадково більшість із його учнів по класу «баяна» із 4-ї державної севастопольської музичної школи неодноразово ставали лауреатами міського конкурсу ім. Д.Кабалевського. Після занять у музичній школі, Анатолій Дмитрович, поспішає в УКІЦ, в свій колектив, де на нього чекають дорослі люди з таким нетерпінням, як і діти.

Він все встигає, все в нього гармонійно поєднується тому, що любить свою справу, душевно, по-доброму ставиться до людей, з якими працює. Красномовніше за все говорять про людину її вчинки. Анатолій Дмитрович наділений особливим талантом — захоплювати людей. Зовсім недавно у колективі з'явився ще один учасник, сімнадцятирічна Романюк Марія, на неї покладаються великі надії. Як молодий спеціаліст вона дуже перспективна, грає на гармоні та на баяні. Колектив багато років із задоволенням відвідують постійні учасники, кожному із них (а їх-15), Анатолій Дмитрович приділяє особливу увагу.

Як вони самі кажуть, УКІЦ це віддушина, це те місце, де відпочиваєш після робочого дня, приходиш поспілкуватися

Ювілей народного ансамблю «Грай, гармонь»

з людьми, близькими за інтересами. А об'єднує їх прагнення нести людям радість, веселий настрій через музику та пісню. Багато часу проводять разом: на репетиціях, концертах, гастрольях, відзначають спільні свята, дні народження. Знаменна подія в житті кожного учасника стає подією всього колективу. Такі моменти для учасників самодіяльності дуже важливі — вони більш об'єднують колектив, а це в свою чергу спонукає підвищенню художньої майстерності артистів — аматорів.

Репертуар колективу надзвичайно різноманітний: народні українські та російські пісні, популярні народних мотивів, співомовки, пісні радянських композиторів.

20 років — це не багато, і немало, кожен сприймає цю дату по-своєму. Недивно, що для самих учасників цей час пролетів так швидко та непомітно, адже вони були захоплені аматорським мистецтвом. Народний ансамбль «Грай, гармонь» за роки свого існування став популярним, і його знають та люблять в місті, він бажаний гість на кораблях військового та промислового флотів, в військових частинах і підрозділах, в міському геріатричному інтернаті, в Центрі соціального захисту малозабезпечених громадян, в Центрі реабілітації інвалідів, постійний учасник традиційних міських фестивалів народної творчості в Севастополі, свята Дня слов'янської писемності і культури, а концерти ансамблю на естраді Приморського бульвару в центрі Севастополя збирає багато глядачів і має великий успіх у прихильників їхнього таланту. За свою працю та професійну майстерність колектив отримав гідну оцінку. Він має безліч

подяк, нагород, є переможцем різноманітних конкурсів та фестивалів: лауреатом міжнародного фестивалю «Зірки Севастополя», дипломантом Всеукраїнського огляду народної творчості, лауреатом 5 та 6 фестивалів російської народної пісні «Грай гармонь» в Алушті (2007р., 2008р.), став переможцем кримського фестивалю «Грай, гармонь!» пам'яті Г.Заволокіна в селі Хмельницьке, лауреатом міського фестивалю народної творчості, переможцем 4-го міського фестивалю «Грай, гармонь» у Балаклаві. Колектив є бажаним учасником святкових концертів до Дня міста, Історичного бульвару та ін.

Завдяки енергії, високому професіоналізму і любові до аматорського мистецтва А. Чарикін зміг вивести колектив на високий рівень виконавчої майстерності і у 2000 році ансамблю було присвоєно звання «Народний», це почесне звання колектив підтверджує постійно. Хто хоч один раз побував на концерті народного ансамблю «Грай, гармонь!» захоче прийти і почути ще й ще раз у його виконанні народну музику, пісню.

Живий інтерес до народного мистецтва проявляє молодь, яка останнім часом активно відвідує концерти цього колективу.

Жителі міста дуже вдячні учасникам народного ансамблю за їх творчість, за душевні пісні, за насолоду, яку вони отримують від їх концертів, за великий творчий внесок в духовне життя міста. З ювілеєм «Грай, гармонь!».

Наталія ПРАВДА,
методист інформаційно-методичного відділу

Всесвіт образів скульптора Олексія Леонова

«Твори мистецтва — це місце зустрічі матерії і духу»

Еміль Антуан Бурдель,
французький скульптор ХХ сторіччя.

17 липня 2009 року в Українському культурно-інформаційному центрі в Севастополі відбулося відкриття виставки молодого кийвського скульптора Олексія Леонова.

На суд глядачів представлено 48 робіт, виконаних у техніці давньої трипільської в'язки, коли по спіралі довгими глиняними джгутами майстер створює пустотні форми подібні до посудів. Коло його інтересів широке: цілеспрямоване вивчення міфології, релігії, науки, іншими словами, історії розвитку та становлення людського духу. Образи різних епох і народів, пам'ятники Древнього Єгипту, Асирії, Китаю, Древньої Греції, етрусків, візантійський та давньоруський іконопис. Відвідувачів виставки вразили натхненні обличчя святих і засновників різних релігій, відомих філософів, вчених, міфологічних істот. Дуже зворушливо передані образи складних і важливих для людського серця понять — милосердя, віри, надії, любові, молитви, гармонії...

Тепло та жвавість його скульптур пояснюються багатим внутрішнім світом митця, готовністю щедро ділитися ним з відвідувачами виставки. Майстерність, відшліфована роками навчання та наполеглива, безперервна праця наділила скульптурні образи силою художньої виразності.

«Мої роботи, — говорить скульптор, — це не сухі роздуми, що базуються на професійних знаннях законів побудови. Я йду не від зовнішньої форми, а від внутрішнього стану, це не ілюстрації думок, а мої переживання, тому я беруся за глину лише тоді, коли отримую відповіді на хвилюючі мене запитання...»

Скульптура О.Леонова виходить за межі сталих стереотипів сучасного мистецтва. Це світ, знайомий і незнайомий одночасно, це — Всесвіт образів Вчителів, що приходили на Землю, котрі стали символами всього високого та натхненного в історії людства від створення Світу.

Молодий та талановитий скульптор віддає перевагу шамотній глині. «Це живий матеріал, глина дисциплінує енергію. Я зосереджуюсь тільки на ідеї, а не на тому, як подолати матеріал», — говорить Олексій Леонов.

Моє спілкування з Олексієм, під час монтажу виставки в УКІЦ, збентежило і вразило водночас. Йому лише 27 років, а його творчість має глибоке і професійне підґрунтя.

Олексій Леонов народився у 1982 році у місті Суми. З двох років майбутній скульптор почав ліпити з пластиліну, а з п'яти років Олексій займається в художній ізошкільній студії, де працює з глиною. В 1993 році вступає до державної художньої середньої школи імені Т.Шевченка в Києві на відділення скульптури. З 1999 року Олексій — студент-першокурсник скульптурного факультету Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури.

Під час навчання в академії приділяє велику увагу вивченню історії, релігії, філософії та світової культури, бере участь у багатьох виставках та конкурсах, стає лауреатом всеукраїнської олімпіади з естетики в 2002 році. У 2005 році молодий митець закінчує майстерню професора В.В. Швецова і отримує диплом з відзнакою, здобувши спеціальність магістра, художника, скульптора, дослідника, викладача. Цілеспрямованість та працьовитість Олексія відкривають йому двері до аспірантури академії, майстерні видатного українського скульптора, академіка НАОМА Василя Бородея, а в 2008 році він успішно закінчує аспірантуру і стає членом Співки художників України.

Найбільш повно експозиція робіт автора була представлена у Київській дитячій академії мистецтв протягом 2005-2007 років. У 2005 році відбулася виставка християнських образів «Прагнення духовного світу», у 2006 році — скульптури на Шевченківську тематику, у 2007 — експозиція виставки «Вивчаючи минуле».

Олексій Леонов учасник всеукраїнських та закордонних виставок. З 2001 по 2008 рік він є учасником щорічних виставок у Будинку художника (м.Київ). У 2005 році була проведена

персональна виставка «Вчителі людства» (м.Одеса), у 2006 році — виставка авторських робіт «Світлічі» (Український культурний центр у Москві). Роботи християнського циклу були представлені у Великому скульптурному салоні, що проходив в Українському домі в 2007 році. Олексій Леонов зарекомендував себе і скульптором паркових форм, втілюючи в трохметрову форму «Аполлона» та «Музу скульптури», митець став учасником симпозіуму «Алея мистецтв», що відбувся у Києві.

Персональні виставки автора у 2007 році — «Шлях краси» (м.Київ) та «З глини народжені образи» у державному Дарвінівському музеї (м.Москва), експозиції в залах «Творчість» і «На Каширці» (м.Москва), «Веління Духа» у музеї Г.Р.Державіна (м.Санкт-Петербург) та у 2008 році — різдвяна виставка «Молитва у скульптурі» (виставкова зала «Творчість», м.Москва), «Думаючи про вічне» (музейно-виставочний комплекс у Твері), у 2009 році персональна виставка «На порозі Нового Світу» (міжнародний центр-музей ім. Н.К.Реріха у Москві) мали неабиякий успіх.

Роботи Олексія Леонова знаходяться у музеї ім.М.Реріха (м.Москва), приватних колекціях в Україні, Росії, Канаді, США.

У Криму його роботи експонуються вперше. Виставка працюватиме до вересня місяця. Для мешканців Севастополя це ще одна нагода познайомитися із справжнім мистецтвом, що базується не на епатажних і авангардних, а на вічних цінностях людства.

Ірина ЯВОРСЬКА,
завідувач інформаційно-методичним відділом

Рыцари «Белой звезды»

Эстонское национально-культурное общество г.Севастополя признано лучшим среди эстонских организаций Украины. Этим успехом общество в значительной степени обязано стараниям его бессменного председателя Эриха Рихардовича Каллинга, к которому в Ассоциации национально-культурных обществ Севастополя относятся с особым теплом и уважением.

В декабре минувшего года АН-КОС торжественно отметила 75-летие Э.Каллинга. Несмотря на возраст, он продолжает возглавлять общество и его 7-летняя общественная работа - это образец энтузиазма, самоотдачи и творчества.

История этого человека интересна. Родился 14 декабря 1932 года в поселке Эстония, Красноярского края, Нижне-Ингашского района. Есть оказывается такое село в далекой Сибири. С детства Эрих впитал в себя быт, обычаи, уклад крестьянского хозяйства сибирских эстонцев. Эстонцы невозмутимы, сибиряки - тоже, так что Эрих Каллинг невозмутим дважды и это его основная черта.

Со свойственной ему необычайной работоспособностью, преданностью делу и основательностью Эрих Рихардович подошел к работе председателя эстонского национально-культурного общества, которое организовалось в Севастополе в 2001 году.

В стратегии работы эстонского национально-культурного общества основной удар делается на популяризацию эстонской культуры, самобытности эстонского этноса, увековечении имен выдающихся деятелей эстонской культуры, которые посещали или жили в Крыму и оставили заметный след в культурной жизни полуострова. Это выразилось в установке памятных аннотационных мемориальных досок. При поддержке спонсоров, этнографического музея г.Симферополя и других эстонских обществ, национально-культурным севастопольским обществом эстонцев были установлены мемориальные доски:

- в 2004 году - классику эстонской литературы Эдуарду Вильде, в связи со 100-летием посещения им поселений крымских эстонцев для сбора материалов к роману «Пророк Мальтвет» в с.Береговое Бахчисарайского района;

в 2005 году - выдающемуся скульптору Амандусу Адамсону в связи со 150-летием со дня рождения и 100-летием открытия памятника Затопленным кораблям, автором которого является;

в 2006 году - выдающемуся эстонскому художнику Йоганну Келеру в связи со 180-летием со дня рождения, в мо-

лодѣжном лагере им. Комарова в Форосе (бывшее имение Мшатка);

Открытие Эстонской площади в с.Береговое Бахчисарайского района с установкой гранитной доски;

В 2007 году - установлен памятный мемориал (гранитные доски) с именами павших 50 воинов ВОВ села Первомайское (бывшее Джурчи) совместно с общественностью, ветеранами и администрацией ПГТ (Первомайское);

В 2008 году - известному эстонскому публицисту Лааману в селе Береговом Бахчисарайского района.

Открытие мемориальных аннотационных досок сопровождаются показом специально изготовленных фотовыставок соответствующей тематики и выступлениями художественной самодеятельности. Севастопольцам особенно запомнилась, а для многих горожан стала приятным открытием, фотовыставка «150 лет Амандусу Адамсону (1855-1929). Жизнь и творчество», посвященная автору памятника Затопленным кораблям, ставшего символом нашего города.

Севастопольские эстонцы во главе с Э.Каллингом-принимают активное участие в жизни города: выставки, выступления в средствах массовой информации, на встречах с общественностью города, с учащейся молодежью в школах, городских и сельских библиотеках проводятся на праздновании Дня города, Дня Исторического бульвара, Дня Независимости Украины и других государственных и городских праздниках.

Каждый год в Севастополе и в места компактного проживания крымских эстонцев приезжают делегации творческих коллективов из Эстонии. Эрих Каллинг возглавляет организацию приѐма, размещения, помогает с устройством концертов художественных коллективов в Органном зале Ливадии, на эстраде Приморского бульвара Севастополя, в селе Береговое Бахчисарайского района, в селе Краснодарка.

На этих совместных праздниках повсюду слышится эстонская речь, и присутствующая молодежь (изучающая язык в эстонских классах местных школ при помощи молодых волонтеров из Эстонии) и взрослые жадно впитывают её в себя, чтобы научиться, не забыть, не пропустить, вспомнить.

Потомки крымских эстонцев, такие как Эльвира Августовна Брусенцова (Сальцман) - заместитель председателя, человек чуткий, внимательный, исполнительный и творческий, член совета общества Писарева Линда Рихардовна всегда гото-

вая помочь в подготовке любого мероприятия - хорошо знают и любят свои эстонские корни, родословные, поддерживают активную переписку. Не желая забывать язык, время от времени берут в руки словари и разговорники и вспоминают свое родное, никогда не забываемое прошлое.

Общество славится и истинными народными умельцами: Рената Бернгардовна (Румбах) освоила технику рельефных сюжетов из соленого теста. Ада Степановна Яковлева провела большую работу при сборе материалов в Интернете по изготовлению выставок, посвященных Э.Вильде и А.Адамсону.

В технических вопросах общество находит опору в лице Эгона Ваабель. Безотказные помощники всегда и во всем Нина Торбек, Володя Кушнирук, Мариана Ваабель и др.

Заслуги и успехи эстонского национально-культурного общества г.Севастополя в лице его председателя Э.Каллинга на государственном уровне были высоко оценены Эстонской республикой.

26 февраля 2008 года в Колонном зале Киевской филармонии «Украина» к 90-летию провозглашения независимости Эстонии чрезвычайный и полномочный посол Эстонской республики в Украине Ян Хейн вручил от имени Президента Эстонии Тоомаса Хендрика Ильвеса высокую награду-орден «Белой звезды» V степени. Только три гражданина Украины награждены этим орденом.

В планах севастопольских эстонцев - увековечить память А.Адамсона в Мисхоре, где находится всемирно известная его скульптура «Русалочка», а в Севастополе - знаменитого спортсмена Луриха установлением мемориальных досок и помочь жителям с.Краснодарки установить памятную доску с именами погибших и репрессированных односельчан.

Невозможно переоценить значение сделанного эстонским обществом для сохранения памяти своих предков, этнических корней, традиций, культуры и языка своих дедов. Народная эстонская мудрость гласит: «Свой дом - золотое гнездо». Несмотря на вихри истории, подхватившие и унесшие часть этого оседлого народа далеко от родных мест, они сумели, привыкнув ко многому чужому и новому, продолжать строить и создавать свой дом, как малую частицу родной Эстонии, с любовью, независимо от места и страны.

По материалам эстонского национально-культурного общества подготовила
Татьяна ЧЕРНОВА, ведущий методист информационно-методического отдела

Дарунок бібліотеці УКІЦ від Міністерства культури і туризму України

В рамках реалізації “Державної програми розвитку і функціонування української мови на 2004 — 2010 роки” бібліотека УКІЦ нещодавно поповнилась новою літературою. 500 нових книг сучасних авторів та класиків української літератури — чудовий подарунок для севастопольських читачів за підтримки Міністерства культури і туризму України. І працівники бібліотеки з радістю прийняли їх до книжкового фонду. Книги різноманітні за напрямками: історія і культура України, українська класика, енциклопедії та словники, посібники з вивчення української мови. З метою ширшого ознайомлення читачів з новими виданнями, постійно розповідаємо про них в програмах севастопольського радіо і радіо “Бриз” ВМС ЗС України. Серед них і книги, які у нашій державі видані вперше і заслуговують особливої уваги.

Наукова розвідка зі спробою прочитання культурного “ідентифікаційного” коду феномену козака Мамає, а також каталог “мамаїв” XVII — початку XIX ст. із музейних та приватних збірок зроблена в художньому альбомі “Козак Мамай”, видання “Родовід Оранта”, 2008 р.

Книга Наталії Бурдо “Сакральний світ трипільської цивілізації” видавництва “Наш час” 2008 р. розповідь про безліч артефактів трипільської культури, отриманих під час археологічного дослідження пам’яток, які свідчать про

найвище піднесення духу цивілізації мідного віку.

Збірник документів “Доба гетьмана Івана Мазепи в документах” видавничого дому “Києво-Могилянська академія” 2008 р. ознайомить читача з 900 документами, які висвітлюють спосіб життя, економічні, політичні інтереси провідної верхівки Гетьманщини та гетьмана Івана Мазепи.

Книгу Ярослава Дашкевича “Постаті”, на наш погляд, мріяла б мати кожна бібліотека в Україні. У збірнику представлені історіографічні студії автора про 58 знакових постатей минулого України — від доби середньовіччя до наших днів. Дослідження охоплюють як історичних осіб (король Данило Романович, Богдан Хмельницький, Вільгельм Габсбург, Роман Шухевич та ін), так і визначних українських та зарубіжних інтелектуалів (Михайло Грушевський, Вячеслав Липинський, Андрій Шептицький, Даніель Бовуа та ін.) Видання здійснило львівське відділення ІУАД ім. М.С.Грушевського НАНУ у 2007р.

А книга “Дарунки долі — Муза і любов” Неллі Топської видання ПП “КП — Проспект-Прес”, Донецьк 2008 вже має своїх читачів. Вона розповідає про історії кохання майстрів мистецтва України: Марка Кропивницького, Миколу Лисенка, Марію Заньковецьку та ін.

Знайдуть свою зацікавленість і любителі історичного роману. Це твори

відомого українського письменника, лауреата літературних премій Валентина Чемериса: “Фортця на Борисфені”, “Смерть Атея”, “Ольвія”, “Генерали імперії” видавництва “Фоліо”, Харків, 2008 р.

Нарешті наша бібліотека має твори у двох томах Володимира Яворівського, які здійснено у Києві, видавництвом “Фенікс” 2007 р. уважний читач зуміє оцінити ці твори, відкриваючи для себе не просто письменника Яворівського, а й Майстра слова з великої літери.

Миколу Вінграновського, одного з найбільших українських поетів XX століття, відкриваємо для себе як і прозаїка такого ж рівня, прочитуючи роман “Северин Наливайко”. Принципово нове та новаторське явище, досі не знане не лише в українській, а й взагалі у сучасній історичній романістиці. Видавництво “Брама — V”, 2007, Київ.

Звичайно, що це лише краплина тих духовних скарбів, якими поповнилась бібліотека УКІЦ. І працівники бібліотеки завжди будуть раді своїм відвідувачам, яким цікава наша історія, культура, мистецтво, поетичне слово. І я впевнена, що серед нас немає людей, які б не були вдячні й зобов’язані книзі за те, що вона щоденно дає нашому розумові, нашому серцю неоціненну духовну силу й естетичну насолоду, без чого ми просто не були б тими, хто ми є.

Неллі СІРОТОВА,
провідний бібліотекар УКІЦ

ДЛЯ ВАС, ЧИТАЧІ!

